

อยากเป็นอย่างขุนแผน

เมื่ออาตมามีอายุย่างเข้าวัยรุ่นนั้น อาตมารักการฝึกสมาธิมาก เริ่มต้นฝึกมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๗-๙๘ ขณะเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม ๔ แรกทีเดียวเป็นเพราะได้อ่านวิธีฝึกสมาธิในคัมภีร์วิสุทธิมรรค ซึ่งรจนาโดยพระพุทธโฆษาจารย์ เมื่อประมาณ พ.ศ. ๙๐๐ ที่เจอเพราะรักการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจนั่นเอง อาตมาอ่านหนังสือทุกประเภท อ่านอะไรไปหมด อ่านจนหมดห้องสมุดประชาชนประจำจังหวัดกาญจนบุรี พออ่านคัมภีร์วิสุทธิมรรคแล้วก็อยากฝึกสมาธิ แต่ฝึกเองไม่ได้ผล จึงดั้นด้นค้นหาอาจารย์สอนสมาธิให้ บังเอิญไปพบอาจารย์ที่ฝึกสมาธิเพื่อประโยชน์ทางอิทธิฤทธิ์เข้าก่อน จึงเลยเป็นไปตามฤทธิ์หนุ่ม คือฝึกวิชาหนึ่งเหนียว รูดโซ่ ลุยไฟ สะเดาะกลอนสารพัด ใจมันอยากจะเป็นอย่างขุนแผนกับเขาบ้าง ตอนนั้นไม่รู้เลยว่าวิชาเหล่านี้เป็นวิชามาร คิดว่าเป็นวิชาพระ เพราะมีคาถาประกอบเป็นบทสรรเสริญพระพุทธคุณบ้าง บทสรรเสริญพระโมคคัลลาน์ อัครสาวกผู้มีฤทธิ์บ้าง

ฝันไป ก็ไปเห็นเข้าโดยบังเอิญ อ่างถึงขนาดความฝัน อาตมาก็หมด
ศรัทธาแล้ว

ช่วงนั้นความมั่นใจในเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องบุญ เรื่องบาป
เรื่องเทวดานางฟ้า หรือโอปปาติกะไม่มีเลย เพราะหาคนที่ยืนยัน
ขั้นแข็งและพิสูจน์ให้เห็นไม่ได้ อาตมาจึงเชื่อในสิ่งที่สามารถพิสูจน์
ได้เฉพาะหน้า คือเชื่อเรื่อง หนึ่งเหนียว รูดโซ่ ลุยไฟ เพราะเขาทำให้
เราดูได้ และเมื่อเราลองทำก็ทำได้จริงอีกด้วย ตอนนั้นรู้สึกภูมิใจมาก

